

ПЕРЕДМОВА АВТОРКИ

Я пишу ці рядки у своєму плавучому будиночку, з якого розгортається краєвид на озеро Юніон у Сіетлі. Сьогодні похмуро й за вікнами стоїть пелена дощу. Великі краплі порощать по даху, від поривів вітру дощ хвилями бряжчить по шибках. Саме такі дні на озері я люблю найбільше. Поряд пропливає зграйка качок, проносяться моторні човни, час від часу з'являються відчайдухи в каяках. Я відчуваю затишок і спокій на душі.

Коли я тільки починала писати цей роман, ще не маючи бачення самої історії, я точно знала, де відбудуватимуться його події: у плавучому будиночку на березі озера Юніон. Я прожила в Сіетлі все своє життя й завжди захоплювалася цими плавучими спорудами (звісно, один чудовий фільм під назвою «Безсоння в Сіетлі» лише поглибив моє захоплення). Багато років тому, щойно почавши відкривати для себе професію журналістки, я написала статтю про людей, що живуть у будинках на воді. Я ніколи не забуду, коли вперше завітала в гості в одну з таких домівок. Жінка, яка люб'язно запросила мене до своєї плавучої оселі (відчинивши двері, які знизу мали отвір для проходу качок), розповіла мені про життя на озері: про приємне похитування будинку у вітряні дні, про те, як вода заколисує мешканців перед сном, а ще про те, як сусіди в таких спільнотах стають справжніми друзями, чи то пак сім'єю,

яку завжди можна попросити про допомогу і якій можна довірити найпотаємніше. Ось це мені запам'яталося найбільше.

Гадаю, насправді цей роман народився саме того дня, коли я вперше завітала до плавучого будиночка. Відтоді я загорілася бажанням самій оселитися в такій домівці. Але наша сім'я далі росла, і ми з чоловіком вирішили, що дім на воді, ймовірно, не найкраще місце для батьків з трьома малими хлопчиками (страшно навіть уявити, як вони грали б у лови десь на причалі). Тож цю ідею довелося відкласти. До вересня 2012-го.

Мій чоловік знав, що я хочу написати роман про будинок на воді. І поки я розмірковувала над тим, щоб орендувати щось на вихідні, аби вивчити плавучу споруду зсередини, він приголомшив мене фантастичною ідеєю: запропонував знайти будиночок для довготривалої оренди й використовувати його як офіс, щоб по-справжньому проїнятися духом життя на озері.

Спершу мені захотілося одразу відмовитися, адже ідея здавалася занадто легковажною — якоюсь безпідставною забаганкою. Але потім я замислилася: а як ще мені по-справжньому дізнатися про відповідний стиль життя, про історію місцевої спільноти, про побут і секрети її мешканців?

Відтак ми вирушили оглядати потенційний плавучий будинок, і мені вистачило трьох із половиною секунд, щоб закохатися в нього по самі вуха. То був будинок мрії: зі спальнею на горищі (у якій був справжнісінький ілюмінатор), палубою на даху (з якої видно оглядову вежу «Космічна голка») і неймовірною, обладнаною всім необхідним кухнею. Ми із чоловіком одразу підписали договір про оренду на чотири місяці.

Якби не той будиночок на озері Юніон, ця книжка ніколи не з'явилася б на світ. Звісно, події в ній вигадані, однак усе, що трапалося зі мною за ті місяці на озері, починаючи від пари диких качок, що гніздувалася позаду будиночка, і закінчуючи знайомством з прекрасними сусідами, стало для мене джерелом натхнення та ідей.

До завершення договору оренди залишилося ще кілька тижнів. Однак мені страшенно не хочеться покидати це місце. Тут я сміялася, плакала, тут зустріла нових друзів і ще дужче потоваришувала з давніми. Тут моя душа сповнювалася спокою. Але передусім я щиро полюбила тутешніх людей.

Час прощання вже майже настав. За кілька днів я надсилатиму фінальну версію книжки і якраз тоді прощатимуся із цим будинком та своєю улюбленою Човниковою вулицею, як я її прозвала в житті й на сторінках роману. Хай там як, а цей причал і написана тут історія назавжди залишаться в моєму серці. Плавучий будиночок № 7. Генрієтта й Гайнс. Маленький Джиммі. Пенні й Коллін. Алекс та Ада. Здається, наче всі вони махають мені на прощання, поки я прямуюю причалом. І хай би скільки минуло років, я завжди знатиму, де їх знайти.

С. Дж.

Розділ 1

Сіетл, 12 червня 2008 року

Я ступаю на старезний причал, який миттю відповідає скрипом під ногами, неначе голосно зітхаючи. Надворі темно, але шлях освітлює вервечка ліхтариків над головою.

Що сказала жінка з відділу оренди по телефону? Сьомий будиночок ліворуч? «Гадаю, що так». Міцніше стискаю ручку валізи й неспішно ступаю вперед. На воді колишеться яхта, прив'язана до двоповерхового плавучого будиночка з палубою на даху й кедровою обшивкою, яка із часом перетворилася на сірувато-коричневу. На столі на передній палубі поблискує полум'я ліхтаря, але вже за мить згасає — може, то вітер постарався, а може, хтось інший, причаївшись у тіні. Уявляю, як з темних вікон будиночків за мною спостерігають мешканці причалу, перешіптуючись між собою:

— Ось і вона, наша нова сусідка, — озивається голос.

— Кажуть, вона з *Нью-Йорка*, — насмішкувато коментує інший.

Ненавиджу перешіптування, вкрадливі погляди. Саме надмірна цікавість і змусила мене тікати з *Нью-Йорка*.

— Бідолашка, — почувла я місяць тому, виходячи з ліфта в офісі. — Навіть не знаю, як їй вдається щоранку вставати з ліжка

після того, що сталося. Якби таке трапилося зі мною, не знаю, чи я це пережила б.

Пам'ятаю, як намотувала кола в коридорі, чекаючи, щоб та жінка нарешті зникла з поля зору, бо знала, що не зможу зійтися віч-на-віч із нею, та й з будь-ким іншим. Не зможу знести цього співчутливого виразу обличчя, жаху в їхніх очах, супроводжуваного хитанням голови. Однак у Сіетлі тіні минулого залишаться за сімома замками.

Чую, як десь на віддалі скрипнули двері, й затримую дихання. Зупиняюся й чекаю, що хтось от-от з'явиться переді мною. Утім навколо далі ні душі, лише каяк десь неспішно пливе озером. Його самотній пасажир киває до мене головою, а тоді зникає в сяйві місяця. Причал легенько погойдується, а з ним і я, перш ніж знову віднаходжу рівновагу. З Нью-Йорка до Сіетла дорога далека, тому я ще досі не отямилася після перельоту через цілий континент. Зупиняюся на хвилю, щоб дати собі пригадати, що я тут роблю.

Проходжу повз ще два плавучих будинки. Один з них сірий, з великими скляними дверима на північ і флюгером на даху. Другий — кольору бронзи, з пишними вазонами червоної герані на вікнах. На палубі перед будинком викрашаються розмаїті горщики й вазони, і я спиняюсь на мить, аби насолодитися блакитними гортензіями в теракотовому горщику. Тут точно живе вправний садівник. Пригадую свою балконну розсаду, що залишилася у квартирі в Нью-Йорку: листовий буряк, базилік і маленькі гарбузики для... кусаю себе за губу. Серце крається, але світло на ганку будиночка номер сім повертає мене до реальності. Зупиняюся й намагаюся роздивитися свій новий дім. Він гордо й безстрашно стоїть на воді в самому кінці причалу. З боків — стара кедрова обшивка, а на верхньому поверсі прочинено ілюмінатор, помітивши який, я одразу всміхаюся сама до себе. Усе достоту як в оголошенні. Зітхаю.

Приїхала.

Вставляю ключ у замок і чую, як щось стискається в горлі. Нogi починають тремтіти, і, щойно заходжу всередину, одразу падаю навколiшки, притискаю руки до обличчя й заходжуся слiзьми.

За три тижні до того

Дев'ята ранку. Нью-Йоркське сонце пробивається крізь вікна кабінету доктора Евінсона на восьмому поверсі з такою наполегливістю, що я затуляю очі рукою.

— Перепрошую, — каже він, показуючи на жалюзі. — Вам заважає світло?

— Так, — відповідаю. — Тобто, не те щоб...

Насправді проблема не в сонці, а в тій новині, з якою я прийшла.

Зітхаю і виструнчуюсь у великому м'якому кріслі в біло-зелену смужку. На стіні кабінету в рамочці висить фотографія Міка Джаггера з автографом. Я усміхаюся про себе, пригадуючи, як рік тому вперше зайшла до кабінету доктора Евінсона, очікуючи побачити там чорний шкіряний диван і гладко виголеного чоловіка, в костюмі та з блокнотом у руках, який повсякчас кивав би на знак підтримки, поки я сиділа б і говорила, витираючи слізи.

Джоані, сестра мого чоловіка, заявила, що доктор Евінсон — найбільш затребуваний психотерапевт на Мангеттені. Він працював з Міком Джаггером (так на стіні й з'явилося те фото) та іншими знаменитостями. Після смерті Гіта Леджера його дружина, Мішель Вільямс, навідувалася до доктора Евінсона на щотижневі сеанси. Я сама якось бачила, як вона сиділа в приймальні, гортаючи журнал. Однак зірковий статус лікарєвих пацієнтів мене не вразив. Чесно кажучи, мене завжди лякали психотерапевти, лякало те, про що вони можуть змусити мене говорити, що можуть змусити *відчутти*. Утім Джоані наполягла, щоб я спробувала. Власне, «наполягла» не найвлучніше слово. Одного ранку

вона просто запросила мене на сніданок у ресторан, розташований на першому поверсі будівлі, де розміщений офіс доктора Евінсона, а тоді посадила в ліфт і відправила на дев'ятий поверх. Опинившись у приймальні терапевта, я вже збиралася розвертатися на вихід, як раптом його помічниця сказала: «Ви, мабуть, на дев'яту записані?»

Неохоче я пошкандибала в кабінет, де одразу побачила крісло в біло-зелену смужку, в якому мені судилося сидіти щоп'ятниці о дев'ятій ранку цілий рік опісля.

— Ви очікували побачити кушетку, чи не так? — запитав доктор Евінсон із чарівливою усмішкою на вустах.

Я кивнула у відповідь.

Він легенько крутнувся на стільці, погладжуючи сиву борідку.

— Ніколи не довіряйте психотерапевтам, які змушують своїх пацієнтів лягати на кушетки.

— Гаразд, — лиш промовила я, сідаючи в крісло.

Пригадую, як читала статтю про палкі дискусії довкола теми доцільності кушетки як терапевтичного засобу. Фройд завжди сідав *позаду* пацієнтів, які вмощувалися на кушетку перед ним. Однак деякі психотерапевти, зокрема й доктор Евінсон, вважають такий метод неефективним, ба більше — некомфортним. Багато хто погоджується з такою думкою, стверджуючи, що за Фройдовим сценарієм терапевт перебуває в домінантній позиції перед пацієнтом, що перешкоджає налагодженню справжнього діалогу й зворотного зв'язку.

Важко сказати, яку з двох позицій підтримувала я, але в лікарському кабінеті мені було ніяково. Хай там як, а я таки вмостилася в крісло, потонувши серед його численних подушок. Ніжна текстура тканин оповила мене своїми обіймами, і того дня я розповіла все від початку до кінця.

Відкидую голову назад на спинку крісла.

— Ви досі погано спите? — питає доктор Евінсон.